

FM 2015/133

29/04-2015

Michael Rosing

Forslag til forespørgselsdebat om hvorledes en reform af fiskerisektoren agtes færdiggjort.

(Medlem af Inatsisartut Ane Hansen, Inuit Ataqatigiit)

På verdensplan regner man med at man kan ophugge halvdelen af fiskeflåden og stadig fange de samme mængder fisk. Der er ingen grund til at tro at det er anderledes for Grønland. Det der sker når man reducerer flåden og dermed fiskeritrykket er at bestandene vokser og det derfor bliver nemmere at fange de samme mængder som før, samtidigt med at alt fiskeri hele tiden bliver mere effektivt. Det har de set i Island hvor flere fiskerier er blevet MSC certificerede, de skal bruge færre havdage på at fange de samme fisk.

Men hvis vi skal sænke fiskeri trykket, hvem skal så blive hjemme i stedet for at tage på fiskeri. Det er præcis det samme problem overalt i verden. Hvorfor skal jeg blive hjemme så du kan fange flere fisk til næste år?

Og det er grunden til at vi i Demokraterne mener at alle kommercielle arter skal være kvoterede, og kvoteandele skal have en form for omsættelighed. Det giver fiskerne en grund til ikke at fiske så meget så man sikrer at ens kvoteandel beholder sin værdi. Vi er dog klare over at de individuelle omsættelige kvoter har en bagside. De ender ofte med at blive koncentreret på få hænder, og det gør det svært at få ny fiskere ind i fiskeriet fordi de skal investere i både fartøjer og kvoter. Det er en af grundene til at vi finder tanken om andels kvoteselskaber attraktiv.

Hvis man ikke ønsker at tage for mange fartøjer ud af fiskeriet så må vi finde nye ressourcer at fiske efter. Men hvordan? Her spiller ejerskab igen en rolle. Hvorfor skulle jeg bruge en masse kræfter på at finde nye fiskearter at fiske efter hvis det betyder, at alle de andre fiskere kommer rendende og tømmer ressourcen så snart jeg har fundet dem. Her mangler vi i høj grad en mekanisme, der sikrer at dem, der udvikler et nyt fiskeri ikke bliver rendt over ende af alle de andre ligesom det skete med krabbefiskeriet.

Alt dette skulle gerne resultere i et sundt fiskeri der bidrager til landskassen. Her er så en udfordring mere. Hvordan sætter man en retfærdig ressourcerente på fiskeriet. På det indenskærs fiskeri er der ikke noget nemt svar. Men på det udenskærs fiskeri har vi et forslag til at finde ud af hvad fisk og rejer egentligt er værd. Tag en lille andel af fiskekvoterne 5 % måske 10 % og sælg dem på auktion på det frie marked. Det vil give en mere retvisende pris end hvad inatsisartut kan diskutere sig frem til baseret på hullet i landskassen.

Med disse ord ser vi frem til en livlig debat.